

Momenter med, som have Betydning, og det kan man virkelig ikke vide, om den højtærede Minister har faaet, af en saadan Statistik, der er lavet af det Selskab, der er saa stærkt interesseret i Sagen, og hvis Tal man ikke har haft Adgang til at sammenholde med hinanden, ligesom man endnu mindre har haft Adgang til at gennemgaa det Grundlag, hvorpaa Statistikken er rejst. Jeg tillægger derfor ikke denne Statistik den allermindste Betydning. Jeg er ganske overbevist om, at jeg ikke vil vise mig som nogen daarlig Spaamand, naar jeg siger, at Aarene ville vise, at disse Maksimalkakster, saa langt fra at skade Selskabet, ville bringe betydelig forøgede Indtægter, enten i Form af højere Udbytte af Aktierne eller i Form af større Henlæggelse til Reservefond eller paa anden Maade, det er der ikke mindste Tvivl om. Det skal nok ogsaa vise sig, at det Tag i den store Befolkning, som Selskabet, takket være de Byrder, der er blevne lagte paa et stort Antal Abonnenter, faar Adgang til, ogsaa vil bringe Selskabet store og rige Indtægter. Det var der alt sammen heller ikke noget at sige til, naar blot Taksterne vare blevne billigere; naar de blot ikke vare blevne saa vældig fordyrede for mange, var der ikke noget at sige til, om Taksterne medførte, at Selskabet fik Lejlighed til at udvide sin Forretning og tjene flere Penge. Det var der ingen, der vilde have noget imod. Men den Maade, hvorpaa den ærede Minister har sat disse Takster, den Maade, hvorpaa han har værget Publikums Interesser lige over for Selskabet, er der rigtignok grumme meget at sige til. Jeg ser til min Sorg, at det Lyspunkt, jeg havde set i Takstregulativet, ikke er noget Lyspunkt. Jeg læser ikke „Berlingske Tidende“ til Stadighed, det er for haardt at forlange. Jeg har ikke læst Taksterne i „Berlingske Tidende“, førend Telefonselskabet offentliggjorde sin Tilslutning til Taksterne og i sin Bekendtgørelse henviste til „Berlingske Tidende“ for 21de Februar. Saa sendte jeg Bud og købte et Nummer af „Berlingske Tidende“ — jeg holder den ikke — og der saa jeg disse Takster, og samtidig sendte jeg Bud efter Telefonselskabets Aftryk af Taksterne, og saa saa jeg jo denne Mærkelighed med Abonnenter under A. og B. Men da jeg ikke læser „Berlingske Tidende“ til Stadighed, kunde jeg ikke vide, at der var en Trykfejl i „Berlingske Tidende“ — eller mon det ikke var en Skrivefejl i Indenrigsministeriet, thi „Berlingske Tidende“ plejer ikke at have Trykfejl. Men for en Sikkerheds Skyld

spurgte jeg, da jeg omtalte de Takster i „Berlingske Tidende“, den ærede Minister, om det var rigtigt, og han sagde ja, og saa spurgte jeg den ærede Minister igen, og han sagde atter ja. Det skulde han ikke have sagt, saa havde han sparet mig for et desværre alt for hurtigt skuffet Haab. Jeg vil sige, at saaledes som jeg opfatter denne Sag — og jeg tror ikke, jeg tager fejl — ville disse Takster blive til overordentlig Fordel for Selskabet, til Skade for mange Abonnenter og til meget stor Skade for ikke faa. Den Statistik, den ærede Minister fremkom med over Samtaler til og fra Kjøbenhavn, kan være interessant nok, men den har den samme Mangel som al Statistik, som jeg berørte før, og navnlig har den den Mangel, at den slet ikke vedrører Samtaler mellem Kjøbenhavn og Omegn og Kjøbenhavn, hverken frem eller tilbage, hvilket jo er Samtaler i meget stort Antal, og som nu efter de ny Takster skulle betales. Ogsaa af den Grund mener jeg, man ikke kan lægge nogen som helst Vægt paa Statistikken, men i det hele vil jeg om Statistikken sige det, at den ærede Minister har alt for meget ladet sig lede af, hvad Gennemsnittet bliver, hvad Gennemsnitsforhøjelsen eller Nedsættelsen bliver. Men det er slet ikke det, det kommer an paa. Den Abonnent, der kommer til at betale i dyre Domme, har ringe Trøst eller slet ingen Trøst i den Tanke: Det er ikke saa slemt, for Gennemsnittet bliver meget mindre end det, du kommer til at betale. Jeg kan som sagt ikke se andet, end at den ærede Minister ved sin Fastsættelse af disse Takster har handlet stik mod de Forudsætninger, der bleve udtalte ogsaa fra Regerings Side — det beder jeg Dem lægge Mærke til — gentagne Gange under Behandlingen af Telefonloven, og undladt at tage det Hensyn, som det var hans Pligt at tage, til det telefonerende Publikums og især til Forretningsverdenens Tarv.

Jeg vil derfor tillade mig at nedlægge Paastand paa følgende Dagsorden: „Idet Tinget udtaler, at Indenrigsministeren ved Fastsættelsen af Maksimalkakster for Kjøbenhavns Telefonaktieselskab har handlet imod de saavel fra Regerings som fra Rigsdagens Side under Forhandlingerne om Telefonloven udtrykkelig udtalte Forudsætninger og har tilsidesat det telefonerende Publikums, særlig de næringsdrivendes Interesser, gaar Tinget over til Dagsordenen“.